Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 39 (587) Субота, 19 снежня 1964 г. Год выдання XVII-ы Цана 1 кап.

НАВУЧАЛЬНЫЯ КАБІНЕТЫ НАПЯРЭДАДНІ СЕСІІ

З НАБЛІЖЭННЕМ сесіі значна павялічыўся паток наведвальнікаў навучальных кабінетаў. І гэта не выпадкова. У многіх нашых кабінетах можна грунтоўна падрыхтавацца да заняткаў, да экзаменаў і залікаў.

Той, хто бывае, напрыклад, у кабінетах асноў навуковага камунізма або гісторыі КПСС, не можа не заўважыць той планавай, рытмічнай абстаноўкі, што пануе там у час работы.

Кабінет асноў навуковага камунізма — самы малады ва універсітэце. Створаны ў лютым гэтага года, ён з першых дзён распачаў работу. Мне давялося гутарыць са старшай лабаранткай кабінета Нінай Панцеляймонаўнай Якушавай. Яна расказвала аб праведзенай рабоце, дзялілася планамі на будучыню. Работа кабінета асноў навуковага камунізма складаецца з улікам усіх пытанняў, якія неабходна вырашаць кабінету, і зацвярджаецца на пасяджэнні кафедры. Самае важнае пытанне зараз — папаўненне кабінета спецыяльнай літаратурай. Часткова выкарыстоўваюць тут бібліятэчныя фонды, але часцей за ўсё звяртаюцца да перыядычных выданняў— газет і грамадска-палітычных часопісаў. Улічаны ў кабінеце і навуковыя працы членаў кафедры. З гэтай мэтай падабрана спецыяльная картатэка.

У кабінеце створаны і актыўна працуе аддзел па рабоце са студэнтамі-завочнікамі. Ёсць куток у дапамогу выкладчыкам, прапагандыстам, наладжваюцца выстаўкі навінак як спецыяльнай, так і дадатковай літаратуры, ілюструюцца стэнды па матэрыялах бягучай палітыкі. Акрамя ўсяго гэтага, кабінет шмат дапамагае кабінетам асноў навуковага камунізма іншых навучальных устаноў рэспублікі.

Нядрэнна наладжана работа кабінета гісторыі КПСС. Звяргаеш увагу на добрую як адносна зместу, так і ў мастацкіх адносінах наглядную агітацыю. У рабоце кабінета ўлічваецца заўсёды тое, з кім даводзіцца працаваць. Матэрыялы падбіраюцца з тым разлікам, каб першакурснік, напрыклад, змог пазнаёміцца з асноўнымі і дапаможнымі матэрыяламі ў максімальным аб'ёме. Для студэнтаў старэйшых курсаў літаратурны матэрыял значна расшыран, ёсць спасылкі на дадатковую літаратуру.. Работнікі кабінета пастаянна сочаць за перыядычным друкам. Самыя цікавыя звесткі і новыя матэрыялы дапаўняюць тыя, што ўжо маюцца тут.

Выдзяляецца сярод іншых сваёй добрай работай са студэнтамі і кабінет палітычнай эканоміі. Вось што расказвае яго загадчык Герасім Георгіевіч Арцямкоў: «Па вопыту я ведаю, што самым дзейсным вывучэннем той ці іншай працы па палітычнай эканоміі з'яўляецца карыстанне першакрыніцай. Але не ўсе студэнты умеюць правільна канспектаваць. Тут мы і дапамагаем». Ёсць яшчэ шмат добрых спраў, якімі вызначаецца кабінет палітычнай эканоміі.

Я хачу зараз спыніцца на рабоце іншых кабінетаў, якія, на мой погляд, менш удала плануюць і вядуць сваю работу. У рэдакцыю нашай газеты прыходзілі пісьмы, у якіх выказваліся нараканні на работу кабінета гісторыі філасофіі. Цяпер тут новая лабарантка, якая раней не працавала на падобнай рабоце. Зразумела, у яе не хапае пэўнага вопыту. Але і дапамогі яна не атрымоўвае.

Ёсць яшчэ адна важная прычына, якая перашкаджае лепш наладзіць работу некаторых кабінетаў — адсутнасць узаемакаардынацыі ў рабоце, адсутнасць абмену вопытам. Чаму б, напрыклад, не правесці семінар супрацоўнікаў кабінетаў, дзе яны маглі б падзяліцца вопытам сваёй работы? Усе, з кім я размаўляў на такую тэму, выказваліся за гэтую прапанову.

Нармальнай рабоце некаторых кабінетаў перашкаджаюць і такія «дробязі», як дрэннае асвятленне, выкарыстанне кабінетаў для заняткаў лекцыйных або практычных, адсутнасць пішучых машынак у некаторых кабінетах.

А. ЯРОХІН.

КАНТРОЛЬ У ДЗЕЯННІ

Аб падрыхтоўцы навуковых кадраў праз аспірантуру

Адбылося чарговае пасяджэнне універсітэцкай групы садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю, на якім было абмеркавана пытанне «Аб падрыхтоўцы навуковых кадраў праз аспірантуру на матэматычным, фізічным і геаграфічным факультэтах універсітэта».

Група вынесла рашэнне, у якім рэкамендуе:

а) упарадкаваць педагагічную практыку аспірантаў; практыкаваць абмеркаванне кафедрамі заняткаў, што праводзяць аспіранты; не дапускаць выкарыстання аспірантаў на працяглай педагагічнай рабоце;

б) рэкамендаваць рэктарату дамагацца дазволу на выпуск Зборнікаў аспіранцкіх прац і Дакладаў маладых вучоных;

в) з мэтаю паляпшэння адбору ў аспірантуру павысіць патрабаванні да курсавых і дыпломных прац студэнтаў; прыцягваць да інтэнсіўнай навуковай работы студэнтаў трэціх і чацвёртых курсаў;

г) для забеспячэння выканання плана набору ў аспірантуру кафедрам і навуковым кіраўнікам узмацніць работу па індывідуальнаму адбору абітурыентаў з ліку найбольш таленавітых таварышаў, не дапускаючы ў аспірантуру выпадковых людзей;

д) прасіць Міністра вышэйшай, сярэдняй спецыяльнай і прафесіянальнай адукацыі БССР паставіць пытанне перад Саветам Міністраў БССР і Міністэрствам гандлю БССР аб адкрыцці ў Мінску спецыяльнага (па тыпу рыжскага) магазіна па рэалізацыі фізічнага абсталявання і матэрыялаў.

Тваё равеснікі

С Я Б Р Ы

Ішлі прыёмныя экзамены на гістарычны факультэт. Разам з іншымі здаваў іх і Анатоль Пугаўка. Яшчэ тады ён і пазнаёміўся з невідушчым Алегам Шарыкавым. Вялікія цяжкасці давялося пераадольваць Алегу. І дапамога Анатоля прыйшлася дарэчы. Абодва хлопцы паспяхова здалі экзамены і былі залічаны на першы курс.

Дружба юнакоў расла з кожным днём. Анатоль і Алег разам рыхтаваліся да заняткаў, хадзілі ва універсітэт, у сталоўку, у кіно, тэатр. А нядаўна Алег запрасіў Анатоля на нядзелю да сябе дамоў, у Оршу, у госці. Іх гасцінна сустрэла маці Шарыкава.

Не адзін толькі Анатоль дапамагае ва ўсім Алегу. Часта Алега можна бачыць з яго аднакурснікамі Іванам Ярашэвічам і Эрнстам Баньковым. Хлопцы чытаюць яму літаратуру, газеты, расказваюць пра падзеі ў краіне і за мяжой.

— Трэба сказаць, што і Алег нам таксама многа дапамагае, — расказвае Анатоль. — У яго выключная памяць, і нам часам не прыходзіцца звяртацца да даведнікаў. За гэтую дапамогу мы і празвалі Алега «хадзячай энцыклапедыяй», — жартам дадаў Анатоль.

І з гэтымі словамі старасты другога курса гістфака Анатоля Пугаўкі нельга не згадзіцца. Алег Шарыкаў вучыцца толькі на «выдатна» і «добра», акуратна канспектуе па сістэме Брайля усе лекцыі. Ён таксама нядрэнны шахматыст, баяніст, удзельнічае ў аркестры народных інструментаў факультэта. Цяпер Алег рэгулярна наведвае школу маладога лектара універсітэта.

У поспехах Алега ёсць пэўная заслуга Анатоля Пугаўкі, які прайшоў вялікую працоўную закалку, які па камсамольскай пуцёўцы працаваў на будоўлі ў Свярдлоўску, на шахтах Данбаса, працаваў сакратаром сельскага Савета ў родным Міёрскім раёне, служыў у радах Савецкай Арміі. І нядаўна партыйны сход гістарычнага факультэта прыняў Анатоля Пугаўку ў члены КПСС.

І. ШПАДАРУК.

ЯГО ДЭВІЗ

Прывычнымі сталі для Станіслава Адамовіча словы удзячнасці. Штодзённа сустракаецца ён з людзьмі, што прыходзяць да яго за дапамогай, парадай.

Доўга дзякаваў Станіславу адзін рассеяны малады чалавек. У гастраноме па Рэспубліканскай ён забыў папку з дысертацыяй. Схадзіў у касу кінатэатра «Перамога» і толькі тады заўважыў, што згубіў папку. Зусім разгубіўшыся, ён заявіў у бюро знаходак, дзе працуе Станіслаў. Якая ж была яго радасць, калі яму вярнулі згубленую дысертацыю!

Аж тры гады таму назад грамадзянка Камароўская заявіла пра згубленую сумачку, у якой былі дакументы, каштоўныя рэчы. Шмат прыйшлося папрацаваць Станіславу. Гутаркі з кандуктарамі, вадзіцелямі, дыспетчарамі, трамвайна-тралейбуснага парку, сапастаўленне маршрутных графікаў як нельга лепш дапамаглі яму. І вось... Уважліва слухае Станіслава жанчына. Хвалюецца. Яе ж рассеянасць прынесла столькі клопатаў!

Для Адамовіча вось такая карпатлівая работа штодзённа ёсць. Кожны дзень новая, непадобная на папярэднюю. «Дапамагчы чалавеку, убачыць яго пасвятлеўшы твар, пачуць словы удзячнасці — гэта ж для мяне шчасце, шчасце дзяліць з чалавекам яго радасць», — гаворыць Станіслаў.

А ўвечары юнак спяшаецца ва універсітэт — ён вучыцца на трэцім курсе юрыдычнага факультэта. Не выпадкова ён пайшоў на юрфак. «Неабходна на рабоце,— адзначае Станіслаў, — веданне многіх спецыяльных дысцыплін, такіх, напрыклад, як крымінальнае права, грамадзянскае права, арганізацыя працы і г. д.». І таму шмат часу аддае ён заняткам. У Станіслава не бывае сумненняў наконт добрага выніку чарговай сесіі. Заўсёды акуратнага, добра падрыхтаванага да заняткаў, паважаюць яго аднакурснікі. А заваяваць павагу вельмі і вельмі нялёгка.

Л. АНІКАНАВА.

Пісьмо ў рэдакцыю

ПАЎТАРАЮЦЦА ЛЕТАШНІЯ ПАМЫЛКІ

Педагагічная практыка мае вялікае значэнне ў падрыхтоўцы маладых спецыялістаў-біёлагаў, якія пераважна працуюць у школах пасля заканчэння універсітэта. Нават тым, хто будзе потым працаваць у навукова-даследчых установах, педагагічная практыка дае магчымасць падрыхтаваць сябе да работы з калектывам, з аўдыторыяй і, зразумела, паглыбіць біялагічныя веды.

Але пастаноўка і правядзенне педпрактыкі ў нас на факультэце з году ў год праходзіць без істотных змен. Студэнты ўжо ўзнімалі гэтае пытанне ў факультэцкім друку. Летась у газеце «За мічурынскую біялогію» была апублікавана заметка Н. Даронінай, у якой гаварылася, што вывучэнне методыкі выкладання біялогіі і правядзенне практыкі ў школе чамусьці праходзяць адначасова.

Леташнія памылкі паўтарыліся і сёлета. Праўда, курс методыкі выкладання біялогіі быў прачытан да пачатку педпрактыкі, але практычныя заняткі не закончаны яшчэ і сёння. А студэнты ж ужо далі заліковыя ўрокі ў школах і атрымалі адзнакі па педагагічнай практыцы! Паўстае пытанне: што дадуць гэтыя практычныя заняткі, калі студэнты ўжо вялі ўрокі, праводзілі экскурсіі, гутаркі?

Дарэчы, студэнтам біяфака не чытаюць методыку выкладання хіміі ў школе. Як паказвае практыка, выпускнікі факультэта вядуць у школах урокаў па хіміі не менш, чым па біялогіі. Ды і ў дыпломе запісана наша спецыяльнасць «настаўнік біялогіі і хіміі». Таму мы настойліва просім увесці ў наш навучальны план методыку выкладання хіміі ў школе. Тэарэтычныя веды па гэтаму прадмету ў нас ёсць.

Праходжанню педагагічнай

(Заканчэнне на 2 стар.).

Вяртаючыся да надрукаванага

„ПРАКТЫКА... З ПРЫГОДНІЦКІМ УХІЛАМ"

Партыйны сход геаграфічнага факультэта абмеркаваў пытанне аб правядзенні практыкі па геадэзіі, бо біялагічная станцыя «Краснае Урочышча» не можа задаволіць нармальную работу студэнтаў-практыкантаў. Пра тое, як праходзіла практыка, пісаў у нашай газеце студэнт 2 курса вячэрняга аддзялення геаграфіі С. Зубовіч (Газета 34—«Практыка... з прыгодніцкім ухілам»). Як паведаміў рэдакцыі намеснік сакратара партыйнай арганізацыі геаграфічнага факультэта Л. К. Чартко, рэктарат па просьбе геаграфічнага факультэта хадайнічаў перад Міністэрствам вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі СССР аб арганізацыі навучальнай практыкі для студэнтаў у раёне станцыі Памысліцца. Гэтае пытанне вырашана станоўча.

Першакурснікі аддзялення журналістыкі ў мінулую нядзелю пабывалі на экскурсіі на Беларускай студыі тэлебачання.

На здымку: супрацоўнік студыі Глухоўскі гутарыць са студэнтамі.

Фота В. Адзіяна.

Ці варта параўноўваць інтэрнат з зямлянкай?

...ы прывыклі да імклівага рытму савецкага жыцця і часта тыя змены і дасягненні, што назіраем кожны дзень, прымаем як звычайнае, штодзённае. Наўрад ці ведае хто-небудзь з сённяшніх студэнтаў універсітэта, што ў 1946 годзе двухпавярховы корпус, які цяпер выглядае такім непрыкметным і маленькім сярод карпусоў універсітэцкага гарадка, быў галоўным і адзіным навучальным будынкам універсітэта. Тады студэнты з гонарам называлі яго: «Наш цэнтральны...» Яны жылі ў бараках і падвалах, і маленькі вестыбюль гэтага корпуса з нязменным барэльефам Ільіча і невядома як перажыўшым вайну прысадзістым фікусам здаваўся студэнтам такім урачыстым, утульным, прасторным.

Затым адзін за адным узнімаліся новыя карпусы, новыя інтэрнаты. За кароткі час вырас новы «галоўны» корпус, а былы «галоўны» неяк непрыкметна прытуліўся да зямлі. Але, калі былыя «пасляваенныя» студэнты з хваляваннем і запаздалай зайздрасцю аглядаюць універсітэцкі палац, ім усё ж хочацца заглянуць і ў той корпус, які сёння, магчыма, найчасцей успамінаюць у сувязі з тым, што яго трэба знесці: побач будуецца новы корпус факультэта радыёфізікі і электронікі. Здараецца і так, што ў хуткім руху наперад мы часам забываем азірнуцца на пройдзены шлях, сярод новых карпусоў не заўважаем таго, які служыць зыходным паказчыкам такой красамоўнай жывой дыяграмы.

Але поспехі часта засланяюць нам і недахопы і хібы. Асабліва тыя, што звязаны з бытавымі «дробязямі». Няма чаго ўтойваць. здараецца, што захапіўшыся салодкай славай добрых і вялікіх спраў, мы не бачым тых «дробязей», якія перашкаджаюць уладкаванню быту, марна губяць дарагія хвіліны, псуюць чалавеку настрой. А таму партыя настойліва падкрэслівае, што дабрабыт савецкага чалавека павінен быць заўсёды ў цэнтры увагі, што клопат аб быце — справа партыйная. І ў гэтым няма нічога агульнага з тэорыяй «малых спраў». У нашай краіне ўсё — ад буйнейшых у свеце электрастанцый да прыгожай вопраткі — ствараецца для чалавека—будаўніка камунізма.

З кожным годам універсітэт павінен павышаць ідэйны, прафесіянальны і культурны ўзровень сваіх выхаванцаў. У вырашэнні гэтай задачы немалая роля належыць і культуры быту. На жаль, сёння арганізацыя студэнцкага быту не задавальняе элементарных патрабаванняў інтэрнацкага забеспячэння, санітарыі і гігіены. На працягу некалькіх мінулых год партком, мясцком, рэктарат, партыйныя і грамадскія арганізацыі факультэтаў не аддавалі належнай увагі становішчу ў інтэрнатах. Праводзілася пэўная выхаваўчая работа, разглядаліся чарговыя надзвычайныя выпадкі, а канкрэтны зямны, прадметны быт студэнта быў поўнасцю аддадзены на сумленне гаспадарчай часткі. А гаспадарчыя работнікі часта забяспечвалі інтэрнаты па прынцыпу: «Каму — куфар бабулін, а каму — прыплод зязюлін».

Вось некаторыя факты. Два гады таму назад у інтэрнат па вуліцы Свярдлова былі завезены новыя панцырныя ложкі. Яны былі расстаўлены ў пакоях, а старыя, даўно аджыўшыя свой век, былі вынесены і чакалі, калі іх здадуць на пераплаўку. Студэнты радаваліся. Але нядоўга. Прайшоў месяц-другі,- і нехта распарадзіўся забраць новыя ложкі і перавезці ў новы інтэрнат. Вось тыповы прыклад паказухі: дзе блішчыць — там і падзалоцім, а дзе мала святла—можна і без шкла. Зноў вярталіся ў пакоі старыя ложкі, паламаныя, паржавелыя, з вераб'інымі слядамі. Той самы нехта (нам не ўдалося ўстанавіць творцу такой мудрасці, бо ніхто не прызнаецца) нават не патурбаваўся, каб старыя ложкі, калі ўжо была такая неабходнасць забраць новыя, былі перагледжаны, адрамантаваны і пафарбаваны. Некалькі тыдняў грымеў і звінеў інтэрнат: студэнты саматужна, каменем і наглінай рамантавалі ложкі, звязвалі сеткі дротам, капронам, шкарпэткамі. У выніку ўзнікла неабходнасць рамантаваць і фарбаваць нанова падлогу.

Так пачалася зацяжная гісторыя рамонтаў. Зноў не абыйшлося без дзіўнай гульні ў паказуху. Трэба было латаць дах, а чамусьці бялілі столь і накладалі бліскучыя накаты, якія пасля дажджу атрымлівалі вельмі сумны узор. Трэба было замяніць разбітыя ўваходныя дзверы. а іх (у які ўжо раз!) фарбавалі яркай фарбай. Трэба было абсталяваць умывальнікі, у якіх не было на што мыла пакласці, а іх усё фарбавалі і фарбавалі... Вясёлы народ гэтыя маляры. На пытанне, чаму яны ўсё фарбуюць, калі дах цячэ, адказалі: «Для рамонту трэба матэрыял завезці, а фарбы на універсітэцкім складзе многа. Дык мы і фарбуем. А нам што? Адрамантуюць дах—зноў падфарбуем». І праўду сказалі. Пасля рамонту даху зноў сцены фарбавалі. Не забыліся і на тыя разбітыя дзверы. Праўда, на гэты раз знайшлі цьмяную, нейкую сумную фарбу.

Не ведаем, ці можна пераводзіць сродкі з артыкула на бягучы рамонт для набыцця бытавых рэчаў. Адно можам сказаць, што сродкаў, якія пайшлі на захапленне перафарбоўкай, зусім хапіла б на забеспячэнне інтэрнатаў звычайнымі прадметамі быту, у якіх адчуваецца востры недахоп.

Неяк студэнты паскардзіліся аднаму з супрацоўнікаў адміністрацыйна-гаспадарчай часткі на тое, што на паламаных ложках немагчыма спаць. Той адказаў, што на фронце ў зямлянках і такіх ложкаў не было, а спалі. Зразумела, што пасля такога адказу студэнты не сталі гаварыць, што ў некаторых пакоях няма на што сесці, што часам пасцельную бялізну мяняюць толькі двойчы ў месяц, што не хапае пакрывалаў, люстэркаў, графінаў, шклянак і іншых «нефрантавых» рэчаў.

Зразумела, студэнты павінны берагчы інтэрнацкую маёмасць. Калектыў павінен непрымірыма ставіцца да тых, хто не беражэ або неахайна карыстаецца бытавымі прадметамі і рэчамі, абсталяваннем агульнага карыстання. Трэба рашуча выкараняць факты хуліганскіх адносін да інтэрнацкай маёмасці і абсталявання. Але кіраўніцтву універсітэта, і ў першую чаргу адміністрацыйна-гаспадарчай частцы, трэба звярнуць сур'ёзную ўвагу на прадметна-рэчавае забеспячэнне культуры быту. Умовы і абставіны, у якіх жыве чалавек, і выхоўваюць, і дысцыплінуюць. і абавязваюць. Нельга лічыць дробяззю, калі ў студэнцкім пакоі няма рэпрадуктара або люстэрка. Дзе чалавек мые рукі, там трэба, каб вісеў ручнік, а там, дзе ён можа пакурыць, павінна стаяць скрынка. Гэта—элементарна.

І яшчэ аб адным важным пытанні. Хутка да нас прыедуць завочнікі. У гэты час інтэрнаты звычайна выглядаюць перавалачнымі пунктамі. Цэлымі днямі стаяць у вестыбюлях і калідорах натоўпы завочнікаў. Марнуюцца людзі, марнуецца дарагі час. І ніхто не можа ім пэўна сказаць, будуць свабодныя месцы ці не. Гэтаму неабходна пакласці канец. Можа, завочнік не будзе крыўдаваць, калі не прачытае ў вестыбюлі інтэрната прыветлівае «Калі ласка!», хоць гэта напісаць і не перашкодзіла б. У гэтыя дні камітэту камсамола не трэба спяшацца на канікулы. Неабходна загадзя ўстанавіць, колькі свабодных месц будзе ў кожным інтэрнаце. Нельга дапускаць, каб завочнік у пошуках месца блукаў ад інтэрната да інтэрната, калі ўжо чытаюцца лекцыі, калі заўтра яму здаваць экзамен. У мінулыя гады мы настолькі няўважліва ставіліся да завочнікаў, што сорамна ўспамінаць.

У заключэнне некалькі слоў аб напаміне пра салдацкую зямлянку. Салдатамі-франтавікамі былі бацькі і старэйшыя браты нашых студэнтаў. Яны спалі ў зямлянках, у акопах. Ішлі ў бой, перамагалі, стомленыя падалі на зямлю і спалі пад гул выбухаў. Нярэдка яны падалі і ўжо не ўставалі. Засыналі назаўсёды. Тым хто не зведаў вайны, напамінаць і расказваць пра гэта трэба. Часцей і больш шматгранна, чым гэта сёння робіцца. Але ні ў якім разе не ў сувязі з паламаным ложкам, не для апраўдання нядбайнасці. Гэта было б недаравальным кашчунствам, бо стойкасць і мужнасць салдата — святыя рэчы.

І. РЫБКА.

Ад рэдакцыі. Рэдакцыя газеты звяртаецца да універсітэцкай групы садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю з прапановай праверыць, як выкарыстоўваюцца сродкі, запланаваныя на забеспячэнне культурна-бытавых умоў студэнтаў. Рэдакцыя прапануе таксама адміністрацыйна-гаспадарчай частцы расказаць чытачам нашай газеты, як яна мяркуе выправіць указаныя ў артыкуле недахопы.

РАДАСЦЬ ВУЧОБЫ

Вось ужо некалькі гадоў ва універсітэце на грамадскіх пачатках працуюць падрыхтоўчыя курсы. Заняткі вядуць студэнты фізічнага, матэматычнага, хімічнага, філалагічнага факультэтаў. З вялікай ахвотай бяруцца студэнты за гэтую справу. Многія з іх былых вучняў сталі студэнтамі; паспяхова вучацца і з удзячнасцю ўспамінаюць сваіх маладых выкладчыкаў. Сёлета на падрыхтоўчых курсах займаюцца рабочыя Мінскага аўтамабільнага завода і завода імя Кастрычніцкай рэвалюцыі.

...У невялікай аўдыторыі было цесна. А жадаючых вучыцца станавілася ўсё больш. Чуваць вясёлы, ажыўлены гоман. Сабраўшыя-ся, многія з якіх даўно пакінулі школьныя класы, радаваліся, што зноў пачынаецца вучоба, няхай яшчэ не ў вышэйшай навучальнай установе, але ўжо бліжэй да мары.

Радаваліся і выкладчыкі — студэнты другога курса матэматычнага факультэта Рая Палуйка, Наташа Вяржбіцкая, Валодзя Мяленька і іншыя. На гэты раз яны павінны былі рашаць складаную і цікавую задачу. Перад імі ж сядзелі людзі намнога старэй за іх. І не здзіўляе, што на тварах дзяўчат і юнакоў можна было прачытаць нейкую насцярожанасць. Як паставяцца гэтыя людзі да іх, ці павераць?

Але пачынаецца ўрок, і нерашучасць знікае. Упэўнена бегае па дошцы мел у руках Раі Палуйка. Яна растлумачвае трыганаметрычныя формулы. Усё больш і больш захапляе слухачоў, заваёўвае ўвагу аўдыторыі. Звініць званок. І мне здаецца, што Рая з жалем развітваецца са сваімі новымі вучнямі.

Пасля перапынку пачынаецца ўрок геаметрыі. За першым сталом сядзіць ужо немалады чалавек з прыкметнымі маршчынкамі ля вачэй. Што прывяло яго сюды?

— Я працую на аўтазаводзе ў цэху лесавозаў тэхнікам. Маю сярэднюю спецыяльную адукацыю, але пры сучасных тэмпах развіцця тэхнікі гэтага ўжо недастаткова. І таму я рашыў паступіць у вышэйшую навучальную установу.

Што ж, я думаю, К. І. Кузняцоў выбярэ сабе факультэт па густу, абавязкова стане студэнтам, а пасля заканчэння — выдатным спецыялістам.

Побач сядзяць зусім маладыя рабочыя, якія нядаўна прыйшлі ў цэхі завода. Вельмі прыемна глядзець на гэтых людзей, што схіліліся над сшыткамі пасля заводскага працоўнага дня. Менавіта такіх людзей чакаюць студэнцкія аўдыторыі — шукальных, нястомных, апанаваных.

Ала ДЗЕРАШ.

Паўтараюцца леташнія памылкі

(Пачатак на 1 стар.)

практыкі перашкаджаюць паралельныя заняткі па спецкурсах і спецпрадметах. Нам здаецца, практыку неабходна наладжваць так, каб студэнт пастаянна знаходзіўся ў школе, а не бегаў, нібы Фігара, са школы на факультэт адпрацоўваць практыкум, слухаць лекцыю або выступаць на семінары і зноў бегчы ў школу, рыхтавацца да ўрока або праводзіць гутарку. У нас жа атрымоўвалася так, што студэнт павінен быў знаходзіцца 6 гадзін у школе і 6— займацца ва універсітэце. У суме — 12 гадзін штодзённа. Акрамя таго, студэнт павінен быў знайсці час, каб пісаць курсавую работу, а потым дыпломную. У студэнтаў 5-га курса біяфака і на другі семестр плануюцца два прадметы і 1—2 спецкурсы. Натуральна, цяжка чакаць высакаякаснай дыпломнай працы ад студэнта, калі ён павінен працаваць у такіх умовах.

Калі пазнаёміцца са справамі на іншых факультэтах, зайздросна становіцца. На гістфаку, напрыклад, вучэбныя заняткі ўжо закончыліся, 28 лістапада прадзвінеў апошні званок, і студэнты атрымалі час для напісання дыпломнай працы. Нам хацелася б, каб грамадскія арганізацыі універсітэта ўдзялілі гэтаму пытанню ўвагу з тым, каб выправіць ненармальнае, на наш погляд, становішча з педагагічнай практыкай і вучэбным працэсам на 5-м курсе біялагічнага факультэта.

ГРУПА СТУДЭНТАЎ-ВЫПУСКНІКОЎ БІЯФАКА.

Выкладчык Міхаіл Сямёнавіч Мяцельскі карыстаецца вялікай павагай на падрыхтоўчым факультэце для замежных грамадзян і сярод калег, і сярод замежных студэнтаў.

На здымку: М. С. Мяцельскі вядзе заняткі па рускай мове ў групе, дзе навучаюцца юнакі з Ганы.

Фота У. Будач.

Навіны, падзеі, інфармацыя

* * *

Гэтымі днямі наш універсітэт наведала вялікая дэлегацыя студэнтаў Брэсцкага педагагічнага інстытута імя А. С. Пушкіна, у складзе якой было 80 дзяўчат і юнакоў. Госці пазнаёміліся з Мінскам, яго музеямі, тэатрамі, ва універсітэце пабывалі ў вылічальным цэнтры, біялагічным, гістарычным музеях, у спартыўных і чытальных залах, у лабараторыях і аўдыторыях, у актавай зале і бібліятэцы. Брэсцкія студэнты ў актавай зале далі для студэнтаў універсітэта вялікі канцэрт мастацкай самадзейнасці.

П. САЛАЎ,
асістэнт фізічнага факультэта.

* * *

8 снежня на філфаку адбылося чарговае пасяджэнне філасофскага семінара для выкладчыкаў (кіраўнікі — дацэнты В. Д. Лапцёнак і М. І. Крукоўскі). З паведамленнем аб стане і надзённых пытаннях камуністычнага і рабочага руху выступіў дацэнт М. Р. Круцько. Аб уражаннях ад паездкі ў Францыю расказалі прафесар Л. І. Фігloўская і дацэнты О. В. Казлова і Манаенкава А. Ф.

І. КАЗАЧНІК.

* * *

Карта займае вельмі важнае месца ў вывучэнні геаграфічнай навукі. І для лепшых ведаў карты штогод на геафаку напярэдадні экзаменацыйнай сесіі праводзіцца Тыдзень карты. Сёлета з 9 па 15 снежня Тыдзень карты наладжвала камсамольскае бюро геаграфічнага факультэта на чале з адказнымі за правядзенне Тыдня студэнткай 2-га курса Святланай Зінкевіч і першакурснікам Уладзімірам Валодзіным.

На факультэце былі вывешаны для агляду і вывучэння глебавыя і геалагічныя карты Савецкага Саюза, фізіка-геаграфічныя, эканамічныя, палітыка-адміністрацыйныя і іншыя карты нашай рэспублікі, СССР і краін свету.

І. ЛЯСКОЎСКІ,
наш грамадскі карэспандэнт.

* * *

У секцыі вольнай барацьбы, створанай у БДУ некалькі гадоў таму назад, вырасла нямала добрых спартсменаў, якія абаранялі гонар універсітэта на спаборніцтвах. Зараз у секцыі займаюцца больш як трыццаць студэнтаў. Сярод іх — вопытныя барцы і навічкі, што нядаўна ўліліся ў дружную спартыўную сям'ю. На іх шляху сустракаецца шмат цяжкасцей, але любоў да спорту, своечасовая падтрымка трэнера Я. Р. Стралецкага дапамагаюць юнакам пераадольваць іх, удасканальваць сваю тэхніку.

...Мы на адной з трэніровак. На дыване першаразраднікі. Нейкая доля секунды, і Іван Сарагавец праводзіць брасок. Прыём эфектыўны, «праціўніку» цяжка вырвацца з захопу. Яшчэ некалькі намаганняў. Перамога... Энергічна, цікава праводзіць сустрэчу Яўген Васілеўскі, хоць ён здаецца спакойным, вытрыманым. У Яўгена другі спартыўны разрад. Шмат працуюць над павышэннем майстэрства трэцяразраднікі Георгій Малашкевіч і Аляксей Ніканайчык.

У канцы лістапада адбыліся спаборніцтвы на асабістае першынство універсітэта сярод барцоў-вольнікаў. Чэмпіёнамі ў парадку вагавых катэгорый сталі А. Пленін, В. Бабіцкі, Л. Астрэйка. Г. Малашкевіч, В. Ліпень, В. Шэндзікаў (у паўцяжкай і цяжкай вагавых катэгорыях спаборніцтвы не праводзіліся). Лепшыя вынікі паказалі прадстаўнікі матэматычнага факультэта.

Ю. АГАРАДНІЧЭНКА,
студэнт 1 курса аддз. журналістыкі.

Рэдактар П. СІЛІВАНЧЫК.

Адрас рэдакцыі:
г. Мінск. Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 02550. Тыр. 2000. Зак. 4515.